

[truth] LINK

19 Rămășița

descoperă.conectează-te.experimentează

19 RĂMĂȘIȚA

DESCOPERĂ

În ultima etapă a istoriei acestui pământ, Dumnezeu va avea un popor care va păstra vie cunoștința Legii Lui și Îl va prezenta pe Isus ca adevărata descoperire a caracterului lui Dumnezeu.

PĂZITORI AI LEGII

Folosindu-se de simbolul unei femei învăluite în Soare, Apocalipsa 12 ne spune istoria bisericii lui Dumnezeu în trei etape: perioada apostolică, perioada petrecută în pustiu și perioada rătăcirii. În studiul anterior am aprofundat primele două etape și am introdus-o succint pe a treia, urmând ca mai departe să o studiem și pe aceasta pe larg, examinând două caracteristici-cheie ale rătăcirii:

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rătăcirii seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17)

În studiul șaptesprezece am văzut că una dintre trăsăturile caracteristice ale *marii apostazii* prezise în profeția biblică este faptul că este un sistem *antinomianist*, ceea ce înseamnă că se află în opoziție cu Legea lui Dumnezeu. Pavel numește în mod intenționat acest sistem „taina fărădelegii”, iar pe liderul lui, „cel nelegiuit” (2 Tesaloniceni 2:7,8). Am văzut de asemenea că Biserica Catolică a atacat într-un mod foarte concret Legea lui Dumnezeu.

În acest context istoric, faptul că „rătăcirii” care apare pe scena lumii după perioada supremației papale din Evul Mediu este identificată ca o comunitate de credincioși care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” capătă un sens aparte. Cuvântul grecesc folosit pentru „a păzi” este *tēreō*, care are sensul literar de *a păstra*, *a apăra* ceva, sugerând astfel că lucrul păzit are nevoie să fie apărat de un atac. Așadar, „rătăcirii” este un popor care, în contextul istoric dat de „cel nelegiuit”, apără și păstrează Legea lui Dumnezeu

Exact cum a fost profetizat, Mișcarea adventă, formată în prima parte a secolului al XIX-lea, chiar în contextul mării apostazii antinomianiste, a descoperit adevărul despre atacul împotriva Legii lui Dumnezeu studiind profețiile biblice. Apoi, aceeași mișcare a redat creștinismului adevărul despre Legea divină. În timp ce catolicismul și majoritatea bisericilor protestante susțineau că Legea lui Dumnezeu este supusă modificărilor impuse de oameni, alții susținând chiar că a fost desființată în întregime și că nu mai are nicio relevanță pentru un creștin, Mișcarea adventă a început să predice natura neschimbătoare a Legii lui Dumnezeu, Lege care este o descoperire a caracterului Său. Ei au reafirmat a doua poruncă, respingând astfel orice formă de închinare la imagini și au avut un rol vital în reaşezarea Sabatului în locul pe care-l merită, ca zi pusă deoparte de Dumnezeu pentru odihnă și închinare. Îndreptând atenția spre Legea lui Dumnezeu, Mișcarea adventă a deschis calea pentru restaurarea cunoștinței despre adevăratul caracter plin de dragoste al lui Dumnezeu și pentru înțelegerea subiectelor aflate în discuție în marea luptă dintre bine și rău.

MĂRTURIA LUI ISUS

Pe lângă faptul că rămășița păzește poruncile lui Dumnezeu, profeția mai spune și că ea are „mărturia lui Isus Hristos”. În contextul istoric delimitat de Apocalipsa 12, această caracteristică este deosebit de semnificativă, întrucât Biblia nu atribuie sistemului papal doar caracteristica de *antinomianist* (împotriva Legii), ci și de *antihrist* (împotriva Evangheliei lui Hristos). Apostolul Ioan ne avertizează în această privință:

„Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină antihristul, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști – prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.” (1 Ioan 2:18)

Prefixul „anti-” înseamnă atât *împotriva*, cât și *în locul*. Traducerea *Amplified* a Bibliei introduce după „antihristul” o notă interpretativă foarte prețioasă: „el se va opune lui Hristos, luând chipul lui Hristos”.

„Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.” (1 Ioan 2:22,23)

Cuvântul grecesc tradus aici cu „tăgăduiește” este folosit atât de Petru, cât și de Iuda pentru a descrie învățătorii falși sau pe cei care pretind că-L reprezintă pe El, în timp ce o fac într-un mod greșit (2 Petru 2:1; Iuda 1:4). Așa cum declară și Pavel în 2 Tesaloniceni 2:4, antihristul nu îl respinge în mod deschis pe Hristos, ci „se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”. Nu trebuie să uităm faptul că în momentul în care Ioan vede „rămășița” venind pe scena lumii ca un popor care are „mărturia lui Isus Hristos”, antihristul deja venise și deja îl reprezentase greșit pe Hristos timp de 1 260 de ani. Vă invit acum să descoperim din Biblie ce înseamnă această terminologie.

Înainte de toate, cuvântul **mărturie** se referă la un adevăr pe care o persoană îl experimentează „pe propria-i piele” și pe care-l spune și altora. Ioan Botezătorul declară că Isus a venit în această lume „de sus” cu o mărturie:

„El _____ ce a _____ și a _____, și totuși nimeni nu primește _____ Lui. Cine primește _____ Lui adevărește prin aceasta că Dumnezeu spune _____.”
(Ioan 3:32,33)

Isus mărturisește deci despre ceea ce El a văzut și a auzit. Dar care este conținutul, subiectul, mărturiei lui Isus?

„Nimeni n-a _____ vreodată pe _____; singurul Lui Fiu, care este în sânul _____, Acela L-a făcut _____.”
(Ioan 1:18)

„Adevărat, adevărat îți spun că noi _____ ce știm și _____ ce am _____; și voi nu primiți mărturia noastră.” (Ioan 3:11)

„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce _____ pe _____ făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”
(Ioan 5:19)

„Așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl, și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele [...] Lucrările pe care le fac Eu în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine [...] Eu și Tatăl una suntem. V-am arătat multe lucrări bune, care vin de la Tatăl Meu [...].” (Ioan 10:15,25,30,32)

„Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe _____.” (Ioan 14:9)

„Căci Tatăl Însuși vă iubește...” (Ioan 16:27)

Concluzionând aceste versete, putem spune că „mărturia lui Isus” este „adevărata” descoperire a caracterului pe care Îl are Tatăl, un caracter plin de dragoste și de jertfire de sine; acesta este caracterul pe care Isus l-a descoperit lumii. În contextul mai larg al relatării biblice și mai ales în contextul istoric în care a apărut rămășița, mărturia lui Isus este adevărul descoperit de Isus cu privire la caracterul lui Dumnezeu, în contrast cu mărturia falsă adusă de Satana împotriva Tatălui și de sistemul antihrist care reflectă această mărturie falsă. Spunând că „rămășița... are mărturia lui Isus”, Apocalipsa 12:17 declară că rămășița va da o mărturie specială despre caracterul lui Dumnezeu, îndreptând atenția oamenilor către Isus, în toată frumusețea Lui, ca Martor credincios și adevărat (Apocalipsa 3:14). Iar aceasta ne conduce la o manifestare aparte a „mărturiei lui Isus”, pe care Ioan spune că o va avea rămășița în timpul sfârșitului.

SPIRITUL PROFETIC

În Apocalipsa 19:10, un înger îi spune lui Ioan că „mărturia lui Isus este duhul prorociei”. Oare ce a vrut să spună? Cuvântul „duh” se referă la Duhul Sfânt. El este Cel care a inspirat mintea profeților: „Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21). „Duhul prorociei” se referă la un fenomen supraomenesc prin care o ființă umană primește gânduri inspirate din partea Duhului Sfânt. Apare deci întrebarea: putem găsi vreo manifestare a „Spiritalui profetic” în etapa Bisericii numită „perioada rămășiței”? Răspunsul este un „**da!**” răsunător!

După ce Mișcarea adventă proaspăt formată a început să studieze Biblia cu toată seriozitatea, o tânără de 17 ani, pe nume Ellen, a început să aibă viziuni despre diferite subiecte. Comparând cu multă rigurozitate ceea ce ea spunea cu adevărul biblic, Mișcarea adventă a fost nevoită să recunoască faptul că „Spiritalui profetic” fusese oferit acestei domnișoare. În următorii 70 de ani, Ellen White a scris numeroase cărți și articole despre Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu și Mântuitor al lumii, despre marea luptă dintre Hristos și Satana, despre caracterul lui Dumnezeu și despre lucrarea misionară a bisericii. În timp ce, în repetate rânduri, declară Biblia ca singură sursă pe baza căreia să fie formulate doctrinele, în scrierile ei îndeamnă la acordarea unei atenții sporite vieții și morții lui Isus, ca descoperire desăvârșită a dragostei Tatălui.

„Hristos, și El răstignit – acesta este adevărul central și măreț pe care trebuie să-l avem mereu în minte atunci când studiem Biblia. Orice alt adevăr capătă influență și autoritate în funcție de relația lui cu această temă.” (*The Faith I Live By*, p. 50).

„Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care «nu caută folosul său» își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia.” (*Viața lui Isus*, p. 19)

CONECTEAZĂ-TE

Minunea existențială și teologică la care este chemată rămășița este unitatea armonioasă dintre Evanghelie și Lege și dintre credință și fapte, dragostea manifestându-se printr-o ascultare de bunăvoie față de Legea lui Dumnezeu.

Rămășița este chemată să prezinte lumii atât Legea lui Dumnezeu, cât și mărturia lui Isus. Ei trebuie să păzească Legea divină în timp ce arată spre dragostea lui Dumnezeu întruchipată în Isus, ca singura cale de a găsi mântuirea. Un pasaj paralel cu Apocalipsa 12:17 este Apocalipsa 14:12, unde ni se spune că poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului păzește „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Cea dintâi are loc în contextul imediat al celei de a doua. Poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului păzește Legea lui Dumnezeu nu ca pe un mijloc de a câștiga mântuirea, ci ca pe un rod al mântuirii primite în dar prin credința în Isus. Cele două nu sunt opuse una alteia. Legea lui Dumnezeu nu exclude Evanghelia, precum nici Evanghelia nu exclude Legea. Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14:15), iar Pavel declară că „dragostea este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Lucrurile nu sunt deloc complicate: dragostea dă naștere la dragoste – aceasta este întreaga istorie a mântuirii.

EXPERIMENTEAZĂ

Înscrieți-mă și pe mine! Vreau și eu să fiu parte din ceea ce Dumnezeu face chiar acum în lume prin rămășița Lui.

Tată, Te iubesc pentru că Tu m-ai iubit mai întâi (1 Ioan 4:19). Îți mulțumesc pentru că mi-ai atras atenția și mi-ai încredințat adevărurile din Cuvântul Tău. Gândindu-mă la credințioșia Ta față de mine, dă-mi putere să-Ți fiu și eu credincios și să păzesc adevărul în umilință și dragoste.